

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XXVI. Epistolae duae Innocentii Papae: altera ad Ioannem Chrysostomum, altera ad clerum Constantinopolitanum pro Ioanne.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

της προς δεσπόσιον κοινωνίας, κ' προσφύειον τ' α-
τον κ' θεόφιλον τόν αλεξανδρείας επίσκοπον,
απαδ' ητων εν τοις βασιλείοις δυνασιών, νόμος
επέστη τες ορθως δοξάζουσας ενίοις των εκ-
κλησιών μη συνείναι τες η μη κοινωνείας
ούτοις, ελαίνεαδς.

A gratiam communionis Arcacii & hujus
quem diximus Porphyrii, & Theophili
Alexandriae Episcopi, studio eorum qui
in palatio plurimum poterant, lata lex
est, ne Orthodoxi extra Ecclesias con-
venirent, utque ii qui cum supradictis
non communicarent, expellerentur.

Κεφ. κέ.

ὅτι τῆς ἐκκλησίας κακῶς ἐχέουσι, καὶ τὰ κοσμικὰ κακῶς δι-
κύντο. πράγματα, καὶ τὰ κατὰ σελίχωνα τὸν ἰτα-
λίαν στρατηγόν.

CAPUT XXV.

Quomodo Ecclesia turbata Respublica
quoque male affecta fuit. Et de Stilico
comite Honorii comite.

B

Περί τ' ἴστων τὸν χρόνον, ὡς ἐπίπαν συνε-
νεχθέν ἄρην ἐστὶν ἐν ταῖς τῶν ἱερέων δι-
χονοίαις, καὶ τὰ κοινὰ θορύβων κ' ταραχῆς ἐπει-
ραθῆ κ' ἐνοι μὴν τὸν ἴσον περιωθέντες, τες
θεάκας ἐδήκ' οἱ ἴσ' ἰστωεῖα λησαι εἰς πλη-
θ' ἀθροισθέντες, μέχρι καρῶν κ' Φοινίκων,
τας ἐν μέσῳ πόλεως καὶ κόμας ἐκακώργεν
σελίχων ἴσ' ὄνωεῖς στρατηγός, ἀνῆε εἶπε τις
πώποτε ἐν πολλῇ δυνάμει γεγνημένῳ,
ρωμαίων τε κ' βαρβάρων τες νέες περὶ τομέ-
νας ἔχων, εἰς ἐχθρὰν καλασὰς τοῖς ἀρκαδῆς
ἀρχεσιν, ἐβέβηλεν ὁ πρὸς ἰωάννα συγκροσάτ' α
βασιλεῖα, ἵς στρατηγὸς ῥωμαίων ἀξίωμα πε-
εὶ ὄνωεῖς προξενίας ἀλαίχῳ τῷ ἠγεμέ-
νω τῶν γότθων, ἰλλυριοῖς ἐπανεστῶσιν ὑπαρ-
χόν τε αὐτῶν καλασὰν ἰσῆιον προπέμψας,
συνέθετο συνδραμεῖαδς μὴ τῶν ῥωμαίων στρα-
τωτῶν, ὡς ἐδήθεν κ' τες τῆδε ὑπὸ κῆρος ὑπὸ τὴν
ὄνωεῖς ἠέμονίαν ποιῆσαι ἀδαλαβῶν ἴσ' ἀλά-
ριχος τες ὑπ' αὐτῶν ἐκ τ' πρὸς τῆδε αλμαλία κ'
παννονία βαρβάρων γῆς ἐδήγεν, ἠέκεν εἰς τας
ἠπείρες κ' συχρὸν ἐνλαῦθα προσμείνας χρό-
νον, ἐπανῆλθεν εἰς ἰταλίαν μέλλων γ' ἐκδη-
μῶν ὡς ὠμολόγησε σελίχων, ὄνωεῖς γεγά-
μασιν ἐπεχέθη κ' τ' α μὴν ἐν τέτοις ἰσ'.

Eodem tempore, sicut in sacerdo-
tum dissensionibus fere evenisse re-
peries, Respublica quoque turbis ac mo-
tibus agitata est. Etenim Hunni trajecto
Istro, Thraciam vastarunt. Latrones
quoque Isauri, coacta ingenti multitu-
dine, urbes omnes quae inter Cariam &
Phoenicem interjacent, unam cum vicis
populati sunt. Adhaec Stilico Magister
militum Honorii, vir omnium sui tem-
poris potentissimus, qui Romanorum &
Barbarorum juventutem sibi obsequen-
tem habebat, cum adversus Arcadii co-
mites inimicitias suscepisset, utrumque
Imperium mutuo inter se committere
decrevit. Cumque Alarico Gothorum
Duci dignitatem Magistrum militum ab
Honorio impetravisset, eum adversus
Illytios direxit. Praemissoque Jovio qui
Praefectus Praetorii creatus fuerat, polli-
citus est, se cum Romanis militibus ad-
venturum, ut eam Provinciam Honorii
ditioni adjungeret. Igitur Alaricus af-
sumptis quibus praerat Gothicis, ex Bar-
barorum regione ubi degebat, quae est
juxta Dalmatiam ac Pannoniam, in Epi-
rum venit. Ubi cum diu moratus fuisset,
in Italiam reversus est. Etenim Stilico,
cum profecturus esset, sicut inter ipsos
convenerat, Honorii literis fuerat re-
tardatus. Et haec quidem ita se habe-
bant.

Κεφ. κς'.

Ἐπιστολὴ δ' ὁ ἰννοκέντιο πάπα ῥώμης, πρὸς τὸν χρυσοστόμῳ
ἰωάννῳ κ' πρὸς τὸν κληρὸν κωνσταντινουπόλεως
ὑπὲρ ἰωάννου.

CAPUT XXVI.

Epistola dua Innocentii Papa: altera ad Jo-
annem Chrysostrum, altera ad clerum
Constantinopolitanum pro Joanne.

Μαθὼν ἴννοκέντιος ὁ ῥωμαίων ἐπίσκο-
πος, τὰ κ' ἰωάννης πεπραγμένα,

Porro Innocentius Romanae urbis
Episcopus, cognitis iis quae adver-
sus Joannem gesta fuerant, vehementer

commotus est. Et ea quidem damna- vit. Cum autem Oecumenicam Syno- dum congregare studeret, scripsit ad Joannem, & seorsum ad clericos urbis Constantinopolitane. Utramque Epi- stolam ex Latino sermone in Græcum translata cum repererim, hic appo- nendam esse duxi. Sunt autem hujus- modi.

Dilecto fratri Joanni Innocentius. Etsi innocens prospera omnia exspecta- re & à Deo misericordiam petere de- bet, tamen etiam à nobis qui patientiam suademus, competentes literæ per Cy- riacum Diaconum sunt transmissæ: ne contumelia plus vitium habeat ad op- primendum, quam bona conscientia ad spem confirmandam. Neque enim tu docendus es, toti populorum doctor & pastor, oprimos quosque semper & affi- due probari, utrum in vigore patientiæ permaneant, nec ulli labori ac molestiæ succumbant: Et quoddam conscientia om- nino firmissima res sit adversus omnia quæ injuste accidunt. Quæ nisi quis tolerantia superaverit, malæ suspicionis argumentum aliis de se præbet. Cuncta enim tolerare debet is qui Deo primum, deinde conscientiæ suæ confidit. Quippe vir bonus, exerceri quidem potest ad tolerantiam; superari vero non potest, cum Divinæ scripturæ mentem ejus muniant atque custodiant. Abundant enim exemplis lectiones sacræ, quas populis exponimus. Quæ universos fere sanctos variis modis vexatos, & tan- quam in examine quodam probatos esse testantur, atque ita ad tolerantiam coro- nam pervenisse. Consoletur ergo chari- tatem tuam ipsa animi conscientia, fra- ter charissime, quæ in calamitatibus so- let esse virtutis consolatio. Inspectante enim domino nostro Christo, in portu pacis purgata conscientia consistit.

Innocentius Episcopus Presbyteris & Diaconis, & universo clero ac populo Ecclesiæ Constantinopolitane, quæ est sub Joanne Episcopo, dilectis fratribus salutem. Ex literis charitatis vestre, quas per Germanum Presbyterum & Callia- num Diaconum misistis, scenam malo- rum quam ob oculos posuistis, anxia sol- litudine cognovi: quantisque ærumnis & calamitatibus fides laboret, repe- titâ sæpius lectione perspexi. Quam

εὐχαλέπων ἐκ τῶν μὴ καλῶν οἰκουμενικῶν
συνόδων συναγεῖραι ἀπεδέξαντο, ἐγὼ ἰω-
άννης ἐν μέρει τῶν κωνσταντινουπόλεως κλη-
ρικῶν ἐκάλεσαν ἡ ἐπιστολὴ ἐκ τῆς ῥωμαίων
φωνῆς δὲ πρὸς παρεθέμην ἐχθρῶν.

Τῷ ἀγαπῆτῳ ἀδελφῷ ἰωάννῃ ἰνοκέντιου
Εἰς πάντα δεῖτον ἀναίτιον προσδοκῶν ἡμε-
ρα, ἡμεῖς δὲ θεῶν ἔλεον αἰτεῖσθαι ὡς καὶ
ἡμεῖς τὴν ἀνεξικακίαν συμβουλευσάντων, ἡ κα-
τήκολα γράμματά διακουσῶν τῶν διακονῶν
ἡμεῶν ἀπὸ ἀλλήλων, ὡς μὴ πλέον δουρῶνται τῶν
βρωτῶν συνελθόντων ἀλλὰ τὸν συνδεδωκέντων
πίστεως ἐδὲ ἡδὲ φείναι διδάχθῃναι ὅσοι οὐκ
λαῶν διδάσκαλος ἔσται ποιμὴν, τὸ ἀεὶ ἰσχυρῶς
ἔσται πολλὰς δοκιμάσει, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ὑπο-
μονῆς ἡμεῖς ἀπέμειναι, καὶ ἐδὲ ἡ πόλις κακοπα-
θείας ὑποπίπτει, καὶ ἐπὶ αὐτῇ ἡ βίβλος
πράγμα τὸ συνδεδωκέντων εἰς πάντα τὰ ἀδίκως συμ-
πίπτουσα, ἅπερ εἰ μὴ νικήσῃ τις ὑπομονῆς
τεκμηρίον φάλης ὑπολήψεως ἐκείνης πάντα
ἡ ὑπομένοντες φείδῃ, ὅτι θεῶν πρῶτον, ἔπειτα
τῶν ἰδίων πεποιθῶς συνδεδωκέντων ὅσοι μαλιστα
γυμνάσει εἰς ὑπομονὴν ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς
δύναται νικᾶν, δεῖται ἐπὶ τῆς ἀντιπρῶτον δια-
νοίας αἰθερίας γράφαι φυλάττειν καὶ ἡμεῖς
ἰδύσθαι ὑποδείμασιν αἰθερίας ἀναγνώσθαι, αἰ-
τοῖς λαοῖς παραδιδόμεναι τινες πάσας ἐξ-
δόντες ἀγίας καὶ ἀπεπονήδους διαφύλαξαι καὶ
συνεχῶς ἐπιστάσθαι καὶ δοκιμάσει καὶ ἀ-
περὲν τινι διακίωσθαι, ἔτι τὸν ἐξῆς τῶν
ὑπομονῆς ἐληλυθέντων παραμυθία ἡμεῶν
πρὸς αὐτὸ τὸ συνδεδωκέντων ἀδελφῶν ἡμεῶν, ὅ-
περ ἐν ταῖς θλίψεσιν ἐχθρῶν τῶν ἀδελφῶν ἡμεῶν
ἀρετῆς ἐπιπλάσθαι ἡ τῶν δεσποτικῶν χειρῶν
ἐν τῷ λυμένῳ τῷ εἰρήνης καὶ ἀρετῆς ἡμεῶν
εἰδησις γήσεται.

Ἰνοκέντιος ἐπίσκοπος πρεσβυτέρους καὶ διακον-
νοὺς καὶ παντὶ τῷ κλήρῳ καὶ τῷ λαῷ τῆς κωνσταν-
τινουπόλεως ἐκκλησίας τοῖς ὑπὸ τὸν ἐπισκοπὸν
ἰωάννην ἀγαπήτοις ἀδελφοῖς χαίρειν. Ἐκ τῶν
γραμμάτων τῶν ὑμετέρων ἀγάπης, ὅτι τὰ δια-
κελευσθέντων πρεσβυτέρων καὶ κωνσταντῶν διακονῶν
ἀπέσταλκα ἡμῶν τὴν σκηνὴν τῶν κακῶν ἢν πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν ἐθήκατε, ἐμμελεῖν ὁφείδῃ κα-
τέμαθον ὅσαίς τῆς πίστεως καὶ τῆς ἰσχυροῦς
αἰστέ καὶ πόνοισι, ἐπαναληφθεῖσιν πολλὰς τῆς
ἀγαπῆς

ea Catholicis regulis adungere non licet. Quippe illi perpetuo id agunt, ut Nicænorum Patrum consilium evertant. Non solum igitur illos Canones non sequendos esse dicimus, verum etiã unã cum Hereticis ac Schismaticis dogmatibus penitus condemnandos, quemadmodum etiam in Serdicensi Synodo jam condemnati sunt ab Episcopis qui ante nos fuerunt. Satius enim fuerit ea condemnari quæ recte facta sunt, quam ea quæ contra canones acta sunt, firmitatem ullam obtinere, fratres charissimi. Sed quid adversus ista in præsentî faciemus? Necessaria est cognitio Synodi, quam & nos jampridem congregandam esse diximus. Hæc enim sola est, quæ hujusmodi tempestatum motus sedare possit. Quam quidem ut obtineamus, utile fuerit medicinam horum malorum ex voluntate ac nutu Dei optimi maximi, & Christi domini nostri, interim expectare. Omnia siquidem quæ nunc per invidiam diaboli ad fidelium probationem conturbata sunt, pacabuntur. Firmi ac stabiles in fide, nihil non sperare à Domino debemus. Nam & nos diu multumque cogitamus, quonam modo œcumenica Synodus congreganda sit, ut turbulenti motus cælestis numinis arbitrio tandem conquiescant. Suffineamus igitur aliquantisper, & vallo patientiæ communiti, cuncta auxilio Dei nostri restituenda esse speremus. Omnia porro quæ vos perferre dixistis, jam antea à Coepiscopis nostris qui Romam licet diversis temporibus confugerunt, id est Demetrio, Cyriaco, Eulyfio & Palladio, qui nobiscum sunt, accurata interrogatione didicimus.

CAPUT XXVII.

De calamitatibus quæ Joannis causa acciderunt: & de obitu Eudoxiæ Augustæ & Arfacii. Item de Attico Patriarcha, quis & unde fuerit.

HÆ sunt Innocentii literæ: ex quibus licet cognoscere, quam ille opinionem de Joanne habuerit. Per idem tempus, Constantinopoli & in suburbanis grando immensæ magnitudinis cecidit: & quarto post die, Imperatoris uxor finem vivendi fecit. Quæ quidem Deo Joannis causâ indignante accidisse, plerique omnes opinabantur.

ταῦτα γὰρ ἐστὶ τοῖς καθολικοῖς καὶ οἱ περὶ πλὴν αἰετῶν δια τῶν ἐνανθίων ἀδελφῶν, τῶν ἐν νικαίᾳ μὲν βελὴν ἐθέλωσιν, ἔμμεν ἐν λέγομεν τῆτοις μὴ δ' εἶν' Ἰσακὸν καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ μάλλον αὐτὸς μὲν αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν δογμάτων εἶναι καὶ ἀκελεῖας, καὶ ἀπὸ τῶν πρῶτον γέγονεν ἐν τῇ καρδικῇ συνόδῳ ὑπὸ τῶν προημῶν ἐπισκόπων. Ἐγὼ καὶ ὡς πρῶτον χθὲν ἀκακελεῖας μάλλον προσηύχην, ἀλλήκευς τῶν κανόνων ἡρόδρα, ἔχον τινὰ θεολογία ἀδελφοὶ τιμωτάτοι, ἀλλὰ τί καὶ τῶν τοιῶτων νῦν ἐν τῷ παρόντι ποιῶμεν; ἀναγκαία ἐστὶ διάγνωσις συνοδική, ἣν καὶ πάλαι ἔφημεν συναθερισίαν, μόνη γάρ ἐστιν ἡτις δύναται ἀσκησῆς τῶν τοιῶτων καλῶσθαι καὶ ταυγίδων ἢ ἐνατύχωμεν, χρῆσιμόν ἐστι τῆς ὑπερίθεως τῆν ἰαλείαν τῇ βελήσῃ Ἰμεγαλὴ θεῶ, καὶ τῶ χριστῷ αὐτῶ. τὰ κνεῖ ἡμῶν πάλαι ὅσα νῦν τῷ φθόνῳ τῶ διαβόλου προῆ τῆν πίστων δοκιμασίαν τέταραλαι, πρῶτον δὲ ταῖ: ἔδ' ἐν ὀφείλομεν τῇ ἐσπρότητι τῆ πίστεως τῶν δ' ἔκνεῖ ἀπελπίσαι, καὶ γὰρ ἡμεῖς πολλὰ σκεπόμεθα, ὅν τρέπον ἡ συνόδῳ ἀικνωσὶ συναχθῆν, ὅπως τῇ βελήσῃ τῶ θεῶ, ἀι ταραχῶδῶς κινήσῃς παύσωνται ὑπομένωμεν ἀτῶος, καὶ τῶ τείχεϊ τῆ ὑπομονῆς ὀχυρωμενοι, ἐπισώμεν πάντα τῇ βοηθείᾳ τῶ θεῶ ἡμῶν ἀποκαίασα θῆναι. πάλαι ὅσα ὑμᾶς ὑφίσταθ' εἰρηκαίε, καὶ πρῶτον συνδραμόν ἡν ἐπὶ ἡμῶν τῶν ἡμεῶρων συνεπισκόπων, εἰ καὶ ἡ μάλιστα διαφόροις χρόνοις, τῶ ἐστὶ δημησίε, κνεῖακῶ, δὴλυσις, καὶ παλλασίε, οἱ τινες συνεισι μεθ' ἡμῶν, τελεία ἐρωθήσ' μεμαθῆκαμδρ.

D Κεφ. κζ'.
Περὶ τῶν γινομένων διὰ ἰωάννην διπλῶν, καὶ περὶ τῶν τελευτήσασθαι τῆς βασιλίδος, καὶ ἰωάννης ἐπιπέσει ἀπὸ τῆν πατριάρχου ὄδῳ καὶ οἱ τῶν τριῶν ἡν.

TΑδε μὲν τὰ ἰννοκετίου γράμματα ἐξ ἧν συνιδεῖν ἐστὶν, οἷαν εἶχε πρὸ ἰωάννην γινομένην ἐν τῆτοις ἡ παμμεγέθῃς ἐν κωνσταντινουπόλει καὶ τοῖς προασείοις χαλαζα καὶ ἄλλοι τῶ τῆ ἀρῆ τῆ μὲν τῆ τοῦ ἡμεῶρων ἡ τῶ βασιλέως γὰρ ἐλθῆ ἐλθῆτος ἐλθῆ συμβῆναι χαλπαῖος τῶ τῶ θεῶ δια ἰωάννην, ὡς τοῖς πολλοῖς ἐδῶκεν